

Prof. dr. sc. Asimu Bilajbegoviću u spomen

Zbogom prijatelju!

Neočekivana smrt našeg proslavljenog znanstvenika, prof. dr. sc. Asima Bilajbegovića sve nas je zatekla nespremnima. Ja sam se iskreno nadao da će on meni pisati nekrolog, a ne ja njemu. Bio je petnaestak godina mlađi, pun elana i volje za radom i uvijek spreman na sve izazove u naučnom svijetu, ali virus Covida 19 nesmiljeno je pokosio još jedno veliko ime geodezije. Asim i ja smo diplomirali na istom fakultetu u Zagrebu, ali se na fakultetu nismo sreli. Kad je on upisao geodeziju ja sam već odavno bio u stranom svijetu preko Atlantskog oceana. Međutim, kad sam otišao u mirovinu i odlučio se vratiti u domovinu Hrvatsku, nekim čudnim slučajem, neki su me prijatelji nagovorili da pomognem sarajevskom geodetskom fakultetu. U to poratno vrijeme geodetski odsjek trebao je hitno profesore i tu smo se sreli Asim i ja. On je došao iz Dresdenu u Njemačkoj, a ja sam odlučio prekinuti ugodno mirovanje i opet se uključiti u rad sa studentima. U Sarajevu smo se sreli i ubrzo postali stvarni prijatelji. Njemu moram zahvaliti na iskrenoj i velikoj pomoći pri organizaciji i provedbi mojih predavanja. Trideset četiri godine bio sam profesor na British Columbia Institute of Technology u kanadskom Vancouveru i sva moja predavanja, istraživanja bila su na engleskom jeziku. Materinji jezik nisam zaboravio, ali službenu geodetsku terminologiju nisam više znao. Asim je znao večeri i večeri provoditi sa mnom i učiti me terminologiju, a kad sam nakon par godina napisao i knjige iz mojih specijalnosti, matematičke kartografije, teorije izjednačenja i inženjerske geodezije on je svaku od njih pažljivo lektorirao. Pri tome njegova nevjerojatna pedantnost pronalazila je i najmanje pogreške, pogotovo u dugačkim matematičkim izvodima, tako da su te pomoćne knjige dobile jedan ozbiljan karakter. Bio sam mu beskrajno zahvalan za taj neopisiv trud. Nekoliko sam mu puta zahvalio na toj nezahvalnoj radnji, ali on mi je svaki puta smireno objašnjavao da je to dužnost svakog ozbiljnog znanstvenika. Bio je doista skroman. U Sarajevu smo provodili mnoge sate i razgovarali o mnoštvu problema izvan naše struke. Volio je precizno elaborirati svoje tvrdnje i hipoteze. Pažljivo je slušao moje ideje, čak onda kad se s njima nije slagao, nije me prekidao, ali bi mi na koncu ipak rekao svoje vlastito mišljenje. Bio je neobično drag čovjek. Naše dugačke diskusije nastavili smo i u Zablacu, malom slikovitom dalmatinskom mjestancu na domak Šibenika gdje je planirao provesti mirne dane svoje penzije. Na žalost, prerana i neočekivana smrt pomrsila je sve te planove. Asim nije doživio zasluženu mirovinu. Opaki virus pomrsio je sve njegove planove. Njegova supruga Ana i djeca ostali su bez muža i oca, a mi geodeti bez velikog znanstvenika i prijatelja. Takav se gubitak teško može nadoknaditi.

Dragi moj prijatelju Asime, neka ti naša zemlja bude laka, a ne brini, zaboravit te ne možemo. Previše si nama dao, previše si nas zadužio. Dok budem živ sjećat ću se tebe, a siguran sam i svi tvoji studenti u Zagrebu, Dresdenu i Sarajevu. Zbogom prijatelju!

Krešimir Frankić